

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในสภาพสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วและมีแนวโน้มที่จะมีปัญหาซับซ้อน รวมไปถึงค่านิยมทางด้านวัตถุซึ่งก่อให้เกิดการแข่งขันกันในสังคมมากขึ้นนั้น มีผลกระทบต่อเด็กเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะในเด็กวัยอนุบาล ทำให้เด็กถูกเร่งรัดทางด้านวิชาการ มุ่งเน้นที่การอ่านออกเขียนได้ ส่งผลต่อความเชื่อของพ่อแม่ในเรื่องการจัดการศึกษาให้แก่เด็ก เพื่อให้เด็กมีสติปัญญาสูงสามารถอยู่รอดในสังคมได้ดี ดังนั้นระบบการศึกษาไทยจึงเน้นให้คนเป็นเลิศทางวิชาการ เร่งเรียนเขียนอ่าน มากกว่าการเตรียมความพร้อมให้กับเด็กในทุกๆ ด้าน มีการสอบแข่งขันตั้งแต่วัยอนุบาลจนถึงวัยทำงาน ทำให้ขาดความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น และการเรียนรู้จากหลักสูตรส่วนกลางที่ขาดการเชื่อมโยงกับชีวิตจริง ขาดการเรียนรู้ให้รู้จักตัวเอง ครอบครัวยุคใหม่ และท้องถิ่น ไม่มีความมั่นคงทางจิตใจและไหวเอนได้ง่ายต่อสิ่งเร้าภายนอก ซึ่งในปัจจุบันค้นพบว่า การส่งเสริมให้เด็กมีสติปัญญาสูงเพียงอย่างเดียว ไม่สามารถช่วยให้เด็กประสบความสำเร็จและความสุขในชีวิตได้ แท้จริงแล้วเด็กควรได้รับการส่งเสริมพัฒนาการในทุกๆ ด้านอย่างเต็มที่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการส่งเสริมความฉลาดทางอารมณ์ (emotional intelligence) ซึ่งเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้เด็กสามารถเผชิญกับปัญหาต่างๆ ด้วยความมั่นคง ปรับตัวอยู่ในสังคมได้เป็นอย่างดี และมีความสุข

เด็กที่มีความฉลาดทางอารมณ์ คือ เด็กที่รู้จักอารมณ์ของตนเอง และเรียนรู้ที่จะจัดการกับอารมณ์ของตน ไม่เก็บกด มีทางระบายออกอย่างเหมาะสม รู้จักการรอคอย มีวินัยและรู้จักการควบคุมตนเอง สามารถเข้าใจผู้อื่น รู้เขา รู้เรา เห็นอกเห็นใจ เด็กเหล่านี้สามารถสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับบุคคลอื่นในสังคมและดำรงชีวิตอย่างมีความสุข (Mayer and Salovey, 1997)

การประชุมสัมมนาเกี่ยวกับการจัดการศึกษาสำหรับเด็กวัยอนุบาลของ OMEP World Council ณ ประเทศสิงคโปร์ เมื่อวันที่ 29 กรกฎาคม – 1 สิงหาคม 2542 ได้กล่าวถึง ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ทางอารมณ์ (emotional literacy) และความฉลาดทางอารมณ์ (emotional intelligence) ในเด็กวัยอนุบาลไว้ว่า ความรู้ทางอารมณ์เป็นลำดับขั้นแรกของการสร้างความฉลาดทางอารมณ์ บุคคลที่มีความรู้ทางอารมณ์ในด้านต่างๆ สามารถแสดงความสามารถทางอารมณ์ของตนได้ ซึ่ง Cooper และ Sawaf (1996) กล่าวถึง ความรู้ทางอารมณ์ว่าเป็น

ความสามารถในการรับรู้และเข้าใจ ความรู้สึก ความคิดและอารมณ์ของตนได้ตามความเป็นจริง ทำให้เกิดการรับรู้การควบคุมตนเองและมีความเชื่อมั่นในตนเอง

ความรู้ทางอารมณ์มีพื้นฐานมาจากความยืดหยุ่นทางอารมณ์ ซึ่งเป็นความสามารถในการปรับตัวให้เหมาะสมกับสถานการณ์ที่ต่างกันภายใต้ความกดดันมิให้เกิดความขัดแย้งอย่างรุนแรง ผู้ที่มีความรู้ทางอารมณ์เป็นผู้ที่พัฒนาทักษะต่างๆ ในการยอมรับความรู้สึกของตนและอารมณ์ของผู้อื่น รวมทั้งรู้วิธีการในการแสดงอารมณ์ของตน (Steiner, 1997)

Rodd (1999) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบที่สำคัญของความรู้ทางอารมณ์ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้คือ

การตระหนักรู้อารมณ์ของตน (emotional self-awareness) หมายถึง ความสามารถในการแสดงออกถึงการรู้คิดเกี่ยวกับความรู้สึก ความคิด ความเป็นไปได้และความพร้อมต่างๆ ในอารมณ์ของตน

การบริหารจัดการกับอารมณ์ของตน (managing emotions) หมายถึง ความสามารถในการควบคุม จัดการกับความรู้สึก หรือภาวะอารมณ์ที่เกิดขึ้นภายในตนได้อย่างเหมาะสม

ความสามารถในการสื่อสารด้านอารมณ์ (communication) หมายถึง ความสามารถในการพูดเกี่ยวกับอารมณ์ที่เกิดขึ้นจริง สามารถเป็นผู้ฟังที่ดี และสามารถใช้คำพูดได้อย่างเหมาะสม

การตัดสินใจส่วนบุคคล(personal decision-making) หมายถึง ความสามารถในการตรวจสอบการกระทำของตนและเข้าใจในสิ่งที่จะเกิดตามมา

การเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น (empathy) หมายถึง ความสามารถในการตระหนักรู้ถึงความต้องการ ความรู้สึกและความหวังของผู้อื่น

ความสามารถในการจัดการความสัมพันธ์กับผู้อื่น (handling relationships) หมายถึง ความสามารถในการที่จะรู้เท่าทันอารมณ์ของผู้อื่น เป็นทักษะทางสังคมที่มีต่อผู้อื่น

Aristotle ได้กล่าวถึงหลักปรัชญาซึ่งเกี่ยวข้องกับคุณธรรม คุณลักษณะและการมีชีวิตที่ดี ใน Nicomachean Ethics ไว้ดังนี้ คนเราเกิดอารมณ์โกรธได้ง่าย แต่การแสดงความโกรธให้ถูกคน ถูกเวลาในปริมาณที่พอเหมาะ เพื่อจุดมุ่งหมายที่เป็นประโยชน์และด้วยวิธีการที่ถูกต้องนั้นเป็นเรื่องยาก จากคำกล่าวนี้แสดงให้เห็นไว้ว่า ปัญหาไม่ได้เกี่ยวกับอารมณ์หากอยู่ที่ความเหมาะสม

ในการแสดงออกทางอารมณ์ รวมถึงวิธีการส่งเสริมให้เกิดความฉลาดทางอารมณ์และการมีแบบแผนของตนเอง อีกทั้งสามารถดูแลสภาพชีวิตของคนในชุมชนได้ (Goleman, 1995)

นักการศึกษาเชื่อว่า ความรอบรู้ทางอารมณ์และความฉลาดทางอารมณ์ เป็นการทำงานของสมองซีกขวาส่วนล่าง ซึ่งเป็นส่วนที่เกี่ยวข้องกับด้านมนุษยสัมพันธ์ ความรู้สึกและอารมณ์ นักจิตวิทยาเชื่อว่าสามารถที่จะพัฒนาสมองส่วนนี้ได้ตั้งแต่ในวัยเด็ก (ทศพร ประเสริฐสุข, 2542) สมองเป็นอวัยวะที่มีการเจริญเติบโตเร็วมาก โดยเฉพาะในช่วงอายุ 0 - 6 ปี กล่าวคือ เมื่ออายุ 4 ปี สมองจะเจริญเติบโตไปแล้ว 60% เมื่ออายุ 6 ปี จะเจริญเติบโตไปแล้ว 80% และเมื่ออายุ 10 ปี จะเจริญถึง 90% จะเห็นได้ว่า ในช่วงอายุก่อน 4 ปี นั้น เป็นช่วงที่สมองเจริญเติบโตมากที่สุด และ Hurlock (1964) ได้กล่าวไว้ว่า เด็กในวัย 2 - 5 ปี จะเป็นคนเจ้าอารมณ์ ฉุนเฉียว โกรธง่าย หวาดกลัวง่าย อัจฉริยยาอย่างไม่มีเหตุผล และจะแสดงออกเพื่อระบายอารมณ์นั้นๆ ทั้งนี้ อย่างไรก็ตามการยับยั้ง อารมณ์ของเด็กจะรุนแรงและเปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว สังเกตได้จากพฤติกรรมที่เขาแสดงออกมา Steiner (1997) กล่าวว่า ความรอบรู้ทางอารมณ์ ถูกเรียนรู้ได้ดีที่สุดในช่วงเด็กวัยอนุบาล ซึ่งเป็นช่วงโอกาสของการเรียนรู้ก่อนที่ลักษณะนิสัยที่ไม่เหมาะสม รวมไปถึงแบบแผนและการโต้ตอบกับสิ่งแวดล้อมต่างๆ ได้ถูกเรียนรู้ขึ้น จึงจำเป็นที่สุดที่นักการศึกษาปฐมวัยควรหันมาให้ความสำคัญกับองค์ประกอบของความรอบรู้ทางอารมณ์ และศึกษาวิธีการที่จะให้เด็กได้เรียนรู้ทักษะเหล่านี้

Paul Ekman ได้ศึกษาเกี่ยวกับลักษณะพิเศษของการแสดงออกของอารมณ์ทางใบหน้า พบว่า อารมณ์โกรธ กลัว เสียใจ และสนุกสนานร่าเริง เป็นอารมณ์พื้นฐานที่ได้รับการยอมรับในวัฒนธรรมของคนทั่วโลก (Goleman, 1995) และ Berk (1989 อ้างถึงใน พจนีย์ สิทธิอำพรพรณ, 2540) ได้กล่าวว่า เด็กในวัยเด็กตอนต้นส่วนใหญ่จะมีความเข้าใจเรื่องอารมณ์ได้อย่างรวดเร็ว เด็กอายุ 4 - 5 ปี สามารถรับรู้อารมณ์พื้นฐานได้หลายๆ อย่าง เมื่อเด็กถูกถามว่า เพื่อนสนิทของเด็กรู้สึกโกรธ เสียใจหรือดีใจ เด็กสามารถอธิบายใกล้เคียงกับการบ่งบอกโดยผู้ใหญ่ และการแสดงออกของอารมณ์เหล่านั้นเริ่มมีความเหมาะสม แต่อย่างไรก็ตาม เด็กวัยนี้ยังคงเน้นลักษณะภายนอกมากกว่าภายในเพื่อที่จะระบุถึงการแสดงออกอารมณ์ตามการรับรู้ของเด็ก เช่น เด็กจะดูท่าทางการแสดงออกในการบ่งบอกอารมณ์มากกว่าการพูดถึงความรู้สึกภายในของบุคคล Damrad (1992) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางอารมณ์และประสบการณ์ทางอารมณ์ที่ส่งผลต่อการรับรู้ตนเอง โดยศึกษากับเด็กอายุ 4 - 8 ขวบ ด้วยวิธีการเปลี่ยนแปลงการแสดงออกทางสีหน้า ด้านความรู้สึกสนุกสนานร่าเริง เสียใจ โกรธและกลัว อัตราการแสดงความรู้สึกดูจากการเคลื่อนไหวของการเปิด - ปิดบนเครื่องมือ Feeling Meter และทำ

การสัมภาษณ์เพื่อประเมินความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับอารมณ์ทั้งสี่แบบนี้ พบว่ากระบวนการเปลี่ยนแปลงทางสีหน้าไม่ส่งผลในเด็กอายุ 4 ขวบ ส่วนในเด็กอายุ 6 และ 8 ขวบ ส่งผลเล็กน้อยและมากที่สุดตามลำดับอายุ และจากการสัมภาษณ์พบว่า ในเด็กอายุ 4 ขวบ มีความรู้ความเข้าใจอารมณ์สนุกสนานร่าเริง โกรธ กลัวและเสียใจอยู่ในระดับต่ำ ส่วนเด็กอายุ 6 ขวบและ 8 ขวบ มีความรู้ความเข้าใจทางอารมณ์เพิ่มขึ้นตามลำดับอายุ

คุณลักษณะของผู้ที่มีความรอบรู้ทางอารมณ์ที่สำคัญคือ มีความสามารถทางด้านมนุษยสัมพันธ์ (interpersonal) หรือความสามารถในการที่จะเข้าใจ อารมณ์ความรู้สึก ความคิดของผู้อื่นจากการสังเกตน้ำเสียง สีหน้า ท่าทางและการตอบสนองอย่างเหมาะสม ลักษณะดังกล่าวต้องอาศัยพื้นฐานด้านความเข้าใจในตนเอง (intrapersonal) คือ ความสามารถที่จะเข้าใจตนเอง รู้จักตนตามเป็นจริง เช่น จุดอ่อน จุดเด่น รู้เท่าทันอารมณ์ รู้ความคิดของตนเองและเข้าใจตนเองความสามารถเหล่านี้มีพื้นฐานมาจากพัฒนาการด้านอารมณ์และสังคม ซึ่งพบว่า ในเด็กวัยอนุบาลมักจะมีพฤติกรรมการทู่เถียง ไม่ฟังกัน หรือพูดกันคนละเรื่อง เรียกร้องความสนใจ การแย่งชิงและหวงของ พฤติกรรมเหล่านี้เป็นธรรมชาติของเด็กที่เกิดจากความจำกัดด้านสติปัญญา

วีระวัฒน์ ปันนิตามัย (2542) ได้กล่าวถึง การพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์และความรอบรู้ทางอารมณ์ในเด็กวัยอนุบาล โดยค่านึงถึงปัจจัยต่างๆ ดังนี้

1. เปิดโอกาสให้เด็กได้เรียนรู้จากการกระทำ
2. เข้าใจกระบวนการเรียนรู้ที่ซับซ้อนของเด็ก
3. ให้เด็กได้เรียนรู้โลกจากประสบการณ์ทางตรงและทางอ้อม
4. มุ่งพัฒนาอย่างต่อเนื่อง และจริงจังทุกวัน
5. มีการประสานอย่างดีระหว่างพ่อแม่ ครูอาจารย์ ผู้บริหาร
6. ใช้สื่อการสอนหลายอย่าง ให้ตรงกับพัฒนาการและในสิ่งที่เด็กสนใจ
7. มีเป้าหมายเพื่อพัฒนาการทางอารมณ์ที่ดี สอดคล้องกับวุฒิภาวะ ภูมิปัญญา
8. คำนึงถึงพัฒนาการความพร้อมและมีการติดตามประเมินผล

Rich (1997 cited in Rodd, 1999) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของกระบวนการกลุ่ม ในการจัดการศึกษาและการดูแลเด็กวัยอนุบาลว่า จะช่วยให้เด็กได้พบความต้องการทางอารมณ์ของตน ซึ่งเป็นการพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์และความรอบรู้ทางอารมณ์ เมื่อความเชื่อใจและความยอมรับนับถือได้รับการพัฒนาอย่างเพียงพอภายในกลุ่ม การพูดคุยเกี่ยวกับพฤติกรรมสถานการณ์ และเรื่องราวต่างๆ ถูกจัดขึ้นระหว่างสมาชิกภายในกลุ่ม ในช่วงของการอภิปรายเด็ก

สามารถเห็นวิธีการที่ได้ต่อกัน มุมมองของอารมณ์ต่างๆ ที่หลากหลาย และความลึกซึ้งที่ได้รับเกี่ยวกับสถานการณ์นั้น รวมถึงการนำเสนอวิธีการแก้ปัญหาเพื่อคงความสัมพันธ์ของบุคคล เด็กวัยอนุบาลสามารถเรียนรู้วิธีการระบุมารมณ์และควบคุมความรู้สึกที่เกิดขึ้นเหล่านั้น มีความเห็นอกเห็นใจและเห็นแก่ประโยชน์ของผู้อื่น

การแก้ไขปัญหาคัดแย้งตามแนวคิดคอนสตรัคติวิสต์ เป็นการจัดการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับคำกล่าวข้างต้น ซึ่งช่วยส่งเสริมความรอบรู้ทางอารมณ์ สามารถพัฒนาเด็กทั้งในด้านมนุษยสัมพันธ์กับผู้อื่น (interpersonal) และด้านความเข้าใจตนเอง (intrapersonal) โดยการใช้ปัญหาขัดแย้งภายในตนเอง (intraindividual) และปัญหาขัดแย้งระหว่างบุคคล (interindividual) ในการจัดการเรียนการสอนแบบนี้ ครูต้องเรียนรู้ที่จะฝึกการแสดงออกทางภาษา ท่าทาง สีหน้า และน้ำเสียงให้มีความสงบเมื่อต้องเผชิญหน้ากับเด็กในการแก้ไขปัญหาคัดแย้งที่รุนแรง รวมทั้งหลีกเลี่ยงการลงโทษและการให้แรงผลักดันกับเด็ก ครูต้องสนับสนุนและส่งเสริมให้เด็กคิดแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นด้วยตนเอง และเชื่อว่าเด็กสามารถแก้ไขปัญหาคัดแย้งที่เกิดขึ้นได้ จากการศึกษาวิจัยของ DeVries และ Zan (1994) พบว่าเด็กที่อยู่ในห้องเรียนที่มีการจัดบรรยากาศสังคมในห้องเรียนตามแนวคิดคอนสตรัคติวิสต์โดยมีครูเป็นที่ปรึกษา สามารถแสดงทักษะมนุษยสัมพันธ์ (interpersonal) ในการแก้ไขปัญหาคัดแย้งของตนได้ดีกว่ากลุ่มที่มีการจัดบรรยากาศห้องเรียนแบบเน้นระเบียบวินัยและแบบควบคุม โดยมีครูทำหน้าที่เสมือนผู้คุมและผู้จัดการตามลำดับ

DeVries และ Zan (1995) ได้กล่าวว่า ครูใช้การแก้ไขปัญหาคัดแย้งเพื่อเปิดโอกาสให้เด็กได้รับรู้ความรู้สึกนึกคิดของบุคคลอื่น และเรียนรู้วิธีการพัฒนาการแก้ปัญหาให้สามารถเป็นที่ยอมรับได้ภายในกลุ่มสมาชิกของตน ครูสามารถส่งเสริมวิธีการแก้ไขปัญหาคัดแย้งของเด็กได้โดยการเริ่มต้นปัญหาที่เด็กสามารถเข้าใจได้ การช่วยให้เด็กพูดแสดงความรู้สึกและความต้องการของตน รวมถึงการรับฟังความคิดเห็นของบุคคลอื่น และสนับสนุนให้เด็กเสนอวิธีการแก้ปัญหาแบบต่างๆ

Ragan และ Shepherd (1971) กล่าวว่า การจัดประสบการณ์สำหรับเด็กวัยอนุบาลเป็นการจัดการเรียนการสอนอีกวิธีหนึ่งที่ทำให้เด็กได้มีปฏิสัมพันธ์หรือมีส่วนร่วมในกลุ่มทำให้เด็กได้มีโอกาสพัฒนาทักษะทางสังคม ทักษะการอยู่ร่วมกันในสังคมประชาธิปไตย มีทักษะของความเป็นผู้นำ รู้จักการทำงานเป็นกลุ่ม การแก้ปัญหา ตลอดจนสามารถประเมินผลการเรียนรู้ของตนเองได้ ซึ่งมีหลักในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ดังนี้คือ

1. ประสบการณ์การเรียนรู้ควรให้สอดคล้องกับพัฒนาการของเด็ก
2. ประสบการณ์การเรียนรู้ควรให้เหมาะสมกับความสนใจและความต้องการของเด็ก
3. ประสบการณ์การเรียนรู้ควรจัดให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของสิ่งที่เรียน และควรให้เด็กได้มีโอกาสคิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น
4. ประสบการณ์ที่จัดควรเป็นสิ่งที่มีความหมายสำหรับเด็ก กล่าวคือ เป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับเด็ก เป็นประโยชน์ต่อเด็ก และใช้ได้ในชีวิตประจำวัน
5. กิจกรรมที่นำมาใช้ในการจัดประสบการณ์ควรมีวิธีใช้แรงจูงใจเร้าความสนใจของเด็กไม่ให้ซ้ำซาก ควรให้เด็กเกิดความดีใจ เน้นการปฏิบัติและได้ร่วมกิจกรรมให้มากที่สุด รวมถึงมีการประเมินผลที่เหมาะสม

ข้อมูลและเหตุผลข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความประสงค์ที่จะศึกษาผลการจัดประสบการณ์ตามหลักการดังกล่าวร่วมกับการแก้ไขปัญหาคัดแย้งตามแนวคิดคอนสตรัคติวิสต์ในการส่งเสริมความรู้ทางอารมณ์ของเด็กวัยอนุบาล โดยผู้วิจัยเชื่อว่าการจัดประสบการณ์การแก้ไขปัญหาคัดแย้งตามแนวคิดคอนสตรัคติวิสต์ จะส่งผลต่อความรู้ทางอารมณ์ของเด็กวัยอนุบาลในด้านการตระหนักรู้อารมณ์ของตน และด้านความสามารถในการสื่อสารด้านอารมณ์ ซึ่งคาดว่าผลการวิจัยครั้งนี้จะเป็นแนวทางให้ครูและผู้เกี่ยวข้องได้ตระหนักถึงความสำคัญของอารมณ์ที่ส่งต่อบุคลิกภาพของเด็ก สามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาความรู้ทางอารมณ์ซึ่งเป็นพื้นฐานของการเกิดความฉลาดทางอารมณ์ได้อย่างเหมาะสมต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาผลของการจัดประสบการณ์การแก้ไขปัญหาคัดแย้งตามแนวคิดคอนสตรัคติวิสต์เพื่อส่งเสริมความรู้ทางอารมณ์ของเด็กวัยอนุบาล ในด้านการตระหนักรู้อารมณ์ของตน และด้านความสามารถในการสื่อสารด้านอารมณ์

สมมติฐานของการวิจัย

การศึกษาถึงผลของการใช้การแก้ไขปัญหาคัดแย้งในการจัดการเรียนการสอน Carlsson และ Levin (1993) พบว่า การแก้ไขปัญหาคัดแย้งตามแนวคิดคอนสตรัคติวิสต์ เป็นการเรียนรู้วิธีการค้นหาการแก้ปัญหที่เป็นไปได้และคำนึงถึงผลที่เกิดตามมาทั้งในด้านบวกและด้านลบ โดยการกำหนดปัญหาอย่างชัดเจน แล้วเชื่อมโยงเหตุและผลเพื่อทำนายสิ่งที่เกิดขึ้นจากการกระทำของตน Rich (1997 cited in Rodd,1999) พบว่า การอภิปรายภายในกลุ่มจะช่วยให้เด็กได้พบ

ความต้องการทางอารมณ์ของตน ซึ่งเป็นการพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์และความรอบรู้ทางอารมณ์ เมื่อความเชื่อใจและความยอมรับนับถือได้รับการพัฒนาอย่างเพียงพอภายในกลุ่ม การพูดคุยเกี่ยวกับพฤติกรรม สถานการณ์ และเรื่องราวต่างๆ ถูกจัดขึ้นระหว่างสมาชิกภายในกลุ่ม ในช่วงของการอภิปรายเด็กสามารถเห็นวิธีการที่ได้ตอบกัน มุมมองของอารมณ์ต่างๆ ที่หลากหลาย และความลึกซึ้งที่ได้รับเกี่ยวกับสถานการณ์นั้น รวมถึงการนำเสนอวิธีการแก้ไข ปัญหาเพื่อคงความสัมพันธ์ของบุคคล DeVries และ Zan (1995) พบว่า ครูใช้การแก้ไขปัญหา ชัดแย้งเพื่อเปิดโอกาสให้เด็กได้รับรู้ความรู้สึกนึกคิดของบุคคลอื่น และเรียนรู้วิธีการพัฒนาการแก้ไขปัญหาที่สามารถเป็นที่ยอมรับได้ภายในกลุ่มสมาชิกของตน ครูสามารถส่งเสริมวิธีการแก้ไข ปัญหาชัดเจนของเด็กได้ โดยการเริ่มต้นปัญหาที่เด็กสามารถเข้าใจได้ การช่วยให้เด็กพูดแสดง ความรู้สึกและความต้องการของตน รวมถึงการรับฟังความคิดเห็นของบุคคลอื่น และสนับสนุนให้ เด็กเสนอแนะการแก้ไขปัญหาแบบต่างๆ และอุดมลักษณ์ กุลพิจิตร (2544) ได้ศึกษาเกี่ยวกับ การจัดการเรียนการสอนตามแนวคิดคอนสตรัคติวิสต์ พบว่า การนึกถึงคนอื่น การเต็มใจทำ และ การให้ความร่วมมือเป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับการคิดและอารมณ์ที่เกิดขึ้นไปพร้อมๆ กัน การใช้อำนาจบังคับของผู้ใหญ่ทำให้เกิดความรู้สึกบีบคั้นขึ้นในใจ การให้ความร่วมมือจากผู้ใหญ่ ทำให้เกิดอิสรภาพเป็นการเปิดโอกาสให้เด็กได้ปะติดปะต่อปรับแต่งปัญญา พัฒนาบุคลิกภาพ และความรู้สึกทางจริยธรรมและสังคม เป็นที่เชื่อได้ว่าไม่มีเด็กคนไหนที่จะมีประสบการณ์ของ การชู้บังคับมากเกินพอ จนทำให้ครูผู้พร้อมจะให้ความร่วมมือกับเด็กหมดความสามารถแก้ไข ปรับปรุงผลที่เกิดขึ้นจากการยอมรับแต่กฎภายนอกได้ และห้องเรียนที่เต็มไปด้วยบรรยากาศ แห่งจริยธรรมจะเป็นตัวส่งเสริมพัฒนาการทางด้านจริยธรรมขึ้นในตัวเด็ก ไปพร้อมๆ กับพัฒนาการ ทางอารมณ์ สังคม และสติปัญญา

ผลจากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมความรอบรู้ทางอารมณ์ และการจัดการเรียนการสอน โดยใช้การแก้ไขปัญหาชัดเจนตามแนวคิดคอนสตรัคติวิสต์จะเห็น ได้ว่า การจัดประสบการณ์การแก้ไขปัญหาชัดเจนตามแนวคิดคอนสตรัคติวิสต์น่าจะส่งเสริม ความรอบรู้ทางอารมณ์ของเด็กวัยอนุบาล ในด้านการตระหนักรู้อารมณ์ของตนและด้าน ความสามารถในการสื่อสารด้านอารมณ์ได้ ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานครั้งนี้ว่า

1. หลังการทดลองใช้การจัดประสบการณ์การแก้ไขปัญหาชัดเจนตามแนวคิด คอนสตรัคติวิสต์ คะแนนความรอบรู้ทางอารมณ์ของเด็กวัยอนุบาลในด้านการตระหนักรู้อารมณ์ ของตนในกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดประสบการณ์แบบปกติ

2. หลังการทดลองใช้การจัดประสบการณ์การแก้ไขปัญหาคัดแย้งตามแนวคิดคอนสตรัคติวิสต์ คณะแนวความรอบรู้ทางอารมณ์ของเด็กวัยอนุบาลในด้านความสามารถในการสื่อสารด้านอารมณ์ ในกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดประสบการณ์แบบปกติ

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ เด็กวัยอนุบาลที่มีอายุระหว่าง 4 - 5 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับอนุบาลชั้นปีที่ 2 โรงเรียนอนุบาลกุ๊กไก่

2. ระยะเวลาดำเนินการทดลองใช้การจัดประสบการณ์การแก้ไขปัญหาคัดแย้งตามแนวคิดคอนสตรัคติวิสต์ เป็นเวลา 10 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันจันทร์ถึงวันศุกร์ วันละ 30 นาที

3. เนื้อหาของการทดลองมุ่งส่งเสริมความรอบรู้ของเด็กวัยอนุบาล ในด้านการตระหนักรู้อารมณ์ของตน และด้านความสามารถในการสื่อสารด้านอารมณ์

4. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย แบ่งออกเป็น

4.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดประสบการณ์การแก้ไขปัญหาคัดแย้ง

4.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความรอบรู้ทางอารมณ์ของเด็กวัยอนุบาล ศึกษา 2 ตัวแปร

ดังนี้คือ

4.2.1 ด้านการตระหนักรู้อารมณ์ของตน

4.2.2 ด้านความสามารถในการสื่อสารด้านอารมณ์

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. ระยะเวลาในการทดลองสอนการจัดประสบการณ์การแก้ไขปัญหาคัดแย้งตามแนวคิดคอนสตรัคติวิสต์ เพื่อส่งเสริมความรอบรู้ทางอารมณ์ของเด็กวัยอนุบาล ในด้านการตระหนักรู้อารมณ์ของตน และด้านความสามารถในการสื่อสารด้านอารมณ์ เป็นเวลา 10 สัปดาห์นั้น สามารถทำให้เด็กวัยอนุบาล เกิดการพัฒนาความรอบรู้ทางอารมณ์ในด้านการตระหนักรู้อารมณ์ของตน และด้านความสามารถในการสื่อสารด้านอารมณ์ได้

2. ตัวผู้สอนมิได้เป็นตัวแปรที่ทำให้ผลการวิจัยคลาดเคลื่อน เนื่องจากผู้วิจัยเป็นผู้สอนทั้งสองกลุ่ม โดยได้พยายามสอนอย่างเต็มความสามารถ และปราศจากความลำเอียง

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

การจัดประสบการณ์การแก้ไขปัญหาคัดแย้งตามแนวคิดคอนสตรัคติวิสต์ หมายถึง กระบวนการจัดการเรียนการสอนที่ครูใช้การแก้ไขปัญหาคัดแย้งตามแนวคิดคอนสตรัคติวิสต์ เพื่อส่งเสริมความรอบรู้ทางอารมณ์ของเด็กวัยอนุบาล ในด้านการตระหนักรู้อารมณ์ของตน และด้านความสามารถในการสื่อสารด้านอารมณ์ โดยมีขั้นตอนต่างๆ ดังนี้

ขั้นที่ 1 การเรียนรู้การแสดงออกทางด้านอารมณ์ทั้งทางสีหน้า ท่าทาง น้ำเสียง จากการเลียนแบบบุคคลในเหตุการณ์ต่างๆ ที่เคยพบ และจากแผ่นภาพหรือวิดีโอที่เกี่ยวกับการแสดงอารมณ์ต่างๆ

ขั้นที่ 2 การฟังนิทานที่มีปัญหาคัดแย้งและการแก้ไขปัญหาคัดแย้งในนิทานตามความรู้สึกของเด็ก

ขั้นที่ 3 ครูกำหนดปัญหาคัดแย้งให้เด็ก จากนั้นเด็กเลือกปัญหาและช่วยกันแก้ไขปัญหาคัดแย้งนั้น

ขั้นที่ 4 การเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับปัญหาคัดแย้งในชีวิตประจำวัน และวิธีการแก้ไขปัญหาคัดแย้งตามความคิดเห็นของสมาชิกภายในกลุ่ม

ขั้นที่ 5 การสรุปข้อตกลงเกี่ยวกับหลักการในการปฏิบัติเมื่อเกิดปัญหาคัดแย้ง

การแก้ปัญหาคัดแย้งตามแนวคิดคอนสตรัคติวิสต์ หมายถึง การอภิปราย การแสดงความคิดเห็น รวมทั้งการแสดงภาษาท่าทาง สีหน้าและน้ำเสียงของเด็กวัยอนุบาล ในการแก้ปัญหาคัดแย้งจากนิทานและปัญหาคัดแย้งที่ครูกำหนดขึ้น รวมทั้งเรื่องราวจากประสบการณ์เกี่ยวกับปัญหาคัดแย้งที่เกิดขึ้นจริงในชีวิตประจำวันของเด็ก ทั้งทางด้านความรู้สึกกลัว ความรู้สึกโกรธ ความรู้สึกเศร้า และความรู้สึกสนุกสนานร่าเริง โดยมีครูเป็นเสมือนเพื่อน และผู้แนะนำ กระตุ้นให้เด็กได้ ริเริ่ม ให้เหตุผล ให้ความร่วมมือกับเด็ก ใช้การควบคุมหรือการสั่งการเด็กน้อยที่สุด ครูต้องเชื่อมั่นในความสามารถแก้ปัญหาคัดแย้งของเด็ก เพื่อให้เด็กสามารถสร้างความรู้ได้ด้วยตนเอง

ผลของการจัดประสบการณ์การแก้ไขปัญหาคัดแย้ง หมายถึง คะแนนความรอบรู้ทางอารมณ์ ในด้านการตระหนักรู้อารมณ์ของตนและด้านความสามารถในการสื่อสารด้านอารมณ์ของเด็กวัยอนุบาล ซึ่งวัดได้จาก แบบทดสอบการตระหนักรู้อารมณ์ของตนในเด็กวัยอนุบาล และแบบทดสอบความสามารถในการสื่อสารด้านอารมณ์ในเด็กวัยอนุบาล

แบบทดสอบการตระหนักรู้อารมณ์ของตนในเด็กวัยอนุบาล หมายถึง แบบทดสอบที่สร้างขึ้นเพื่อวัดความรู้ทางอารมณ์ ด้านการตระหนักรู้อารมณ์ของตนในเด็กวัยอนุบาล ก่อนและหลังการทดลอง ในอารมณ์ต่อไปนี้ คือ อารมณ์โกรธ อารมณ์กลัว อารมณ์เศร้า และอารมณ์สนุกสนานร่าเริง แบบทดสอบนี้เป็นแบบวัดเชิงรูปภาพ ผู้วิจัยกำหนดสถานการณ์ให้ แล้วสอบถามความคิดเห็นและความรู้สึกที่เกิดขึ้น แบบทดสอบมีทั้งหมด 8 ข้อ ทำการทดสอบ ด้วยวิธีการสัมภาษณ์ เนื้อหาในแบบทดสอบแต่ละข้อ แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ตอนที่ 1 ด้านความสามารถในการระบุและบอกอารมณ์ที่เกิดขึ้นได้ เป็นการกำหนดสถานการณ์ โดยให้เด็กที่รับการทดสอบเลือกภาพที่ตรงกับอารมณ์ที่เกิดขึ้นของตนเพียงภาพเดียวและบอกอารมณ์ที่เกิดขึ้น ภายหลังจากที่ได้ฟังสถานการณ์นั้น

ตอนที่ 2 ด้านความสามารถในการบอกสาเหตุของการเกิดอารมณ์ได้ เป็นแบบคำถามปลายเปิด โดยเด็กที่ได้รับการทดสอบบอกสาเหตุของการเกิดอารมณ์นั้น ภายหลังจากชมสถานการณ์ที่กำหนดให้ในตอนที่ 1

แบบทดสอบความสามารถในการสื่อสารด้านอารมณ์ในเด็กวัยอนุบาล หมายถึง แบบทดสอบที่สร้างขึ้นเพื่อวัดความรู้ทางอารมณ์ด้านความสามารถในการสื่อสารด้านอารมณ์ในเด็กวัยอนุบาล ก่อนและหลังการทดลอง ในอารมณ์ต่อไปนี้ คือ อารมณ์โกรธ อารมณ์กลัว อารมณ์เศร้า และอารมณ์สนุกสนานร่าเริง แบบทดสอบเป็นการกำหนดสถานการณ์จำลองในการสื่อสารด้านอารมณ์ โดยผู้วิจัยจัดทำเป็นวิดีโอทัศน์ แบบทดสอบมีทั้งหมด 8 ข้อ ทำการทดสอบ ด้วยวิธีการสัมภาษณ์ เนื้อหาในแบบทดสอบแต่ละข้อ แบ่งออกเป็น 3 ส่วนดังนี้

ตอนที่ 1 ด้านความสามารถในการเป็นผู้ฟังที่ดี เป็นแบบคำถามปลายเปิด โดยเด็กที่รับการทดสอบบอกสิ่งที่เกิดขึ้นภายหลังจากชมสถานการณ์ในวิดีโอทัศน์

ตอนที่ 2 ด้านความสามารถในการใช้คำพูดที่เหมาะสมตามวัย เป็นแบบคำถามปลายเปิด โดยเด็กที่รับการทดสอบบอกความคิดเห็นของตนที่เกิดขึ้น ภายหลังจากชมสถานการณ์ในวิดีโอทัศน์

ตอนที่ 3 ด้านความสามารถในการแสดงออกทาง สีหน้า ท่าทางและน้ำเสียง เป็นแบบกำหนดคำตอบให้เลือกตอบ มี 2 ตัวเลือก โดยเด็กที่รับการทดสอบเลือกตอบเพียงคำตอบเดียว

ความรู้ทางอารมณ์ หมายถึง ความสามารถในการรับรู้และเข้าใจ ความรู้สึก ความคิด อารมณ์ของตนและอารมณ์ของผู้อื่น รวมทั้งความสามารถในการแสดงอารมณ์ของตนได้อย่างเหมาะสม ซึ่งในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาความรู้ทางอารมณ์ของเด็กวัยอนุบาล

ทั้งสิ้น 2 ด้าน คือ ด้านการตระหนักรู้อารมณ์ของตนและด้านความสามารถในการสื่อสารด้านอารมณ์

การตระหนักรู้อารมณ์ของตน หมายถึง ความรู้ความเข้าใจที่แสดงออกถึงการรู้คิดเกี่ยวกับความรู้สึก ความคิด ความเป็นไปได้และความพร้อมในอารมณ์ของตน ได้แก่ การบอกสาเหตุของการเกิดความรู้สึกนั้น และความสามารถระบุและบอกอารมณ์ที่เกิดขึ้นได้ วัดได้จาก แบบทดสอบการตระหนักรู้อารมณ์ของตนในเด็กวัยอนุบาล

ความสามารถในการสื่อสารด้านอารมณ์ หมายถึง ความรู้ความเข้าใจที่เกี่ยวกับการแสดงพฤติกรรมทางอารมณ์ของตนอย่างเหมาะสมตามการรับรู้ของเด็กวัย 4- 5 ขวบ รวมทั้งการรับรู้ความรู้สึกของผู้อื่นและวิธีการแสดงอารมณ์เพื่อให้ผู้อื่นทราบได้อย่างเหมาะสมตามวัยของเด็กอายุ 4- 5 ขวบ ได้แก่ การแสดงออกทางสีหน้า ท่าทาง และน้ำเสียง ที่บ่งบอกอารมณ์ของตนได้อย่างเหมาะสม ความสามารถในการเป็นผู้ฟังที่ดี และความสามารถในการใช้คำพูดที่เหมาะสม วัดได้จาก แบบทดสอบความสามารถในการสื่อสารด้านอารมณ์ในเด็กวัยอนุบาล

แผนการจัดประสบการณ์การแก้ไขปัญหาคัดแย้งตามแนวคิดคอนสตรัคติวิสต์ในการส่งเสริมความรอบรู้ทางอารมณ์ หมายถึง แผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยใช้แนวทางการดำเนินกิจกรรมจากการจัดประสบการณ์การแก้ไขปัญหาคัดแย้งตามแนวคิดคอนสตรัคติวิสต์ เพื่อพัฒนาความรอบรู้ทางอารมณ์ ประกอบด้วย จุดมุ่งหมาย การกำหนดความคิดรวบยอด เนื้อหาสาระ การกำหนดวิธีการสอนและการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ อุปกรณ์และสื่อการสอน และการประเมินผลความรอบรู้ทางอารมณ์

แผนการจัดประสบการณ์แบบปกติ หมายถึง แผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อใช้ในการจัดการเรียนการสอนตามแบบศูนย์การเรียน ซึ่งเป็นการจัดการเรียนการสอนที่โรงเรียนอนุบาล กู้กัไก่นำมาใช้ในโรงเรียน ดำเนินการสอนโดยครูเป็นผู้กำหนดเนื้อหาการเรียนรู้โดยมีเนื้อหาที่ให้ความรู้เกี่ยวกับอารมณ์ ทั้งทางด้านอารมณ์โกรธ อารมณ์กลัว อารมณ์เศร้า และอารมณ์สนุกสนานร่าเริง ผ่านการทำกิจกรรมในศูนย์การเรียน

ศูนย์การเรียน หมายถึง การจัดการเรียนการสอนที่โรงเรียนอนุบาล กู้กัไก่นำมาใช้ในโรงเรียน ซึ่งเป็นการทำกิจกรรมเกี่ยวกับการต่อภาพตัดต่อ การระบายสี การวาดภาพ เป็นต้น โดยมีครูเป็นผู้คิดกิจกรรมและเตรียมกิจกรรมให้แก่เด็ก รวมไปถึงการควบคุมให้เด็กทำกิจกรรมตามที่กำหนดให้ถูกต้องและเป็นระเบียบ

เด็กวัยอนุบาล หมายถึง เด็กที่มีอายุระหว่าง 4-5 ปี กำลังศึกษาอยู่ในระดับอนุบาล
 ชั้นปีที่ 2 โรงเรียนอนุบาลกุ๊กไก่

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ศึกษาค้นคว้ารวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับความฉลาดทางอารมณ์ (emotional intelligence) ความรอบรู้ทางอารมณ์ (emotional literacy) พัฒนาการทางด้านอารมณ์และสังคม ในเด็กวัย 4-5 ปี และการแก้ไขปัญหาขัดแย้งตามแนวคิดคอนสตรัคติวิสต์ จากหนังสือ เอกสาร ตำราวิชาการและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2. เลือกตัวอย่างประชากร เป็นเด็กอายุ 4-5 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับอนุบาลชั้นปีที่ 2 ในโรงเรียนอนุบาลกุ๊กไก่ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544 ด้วยการสุ่มอย่างง่ายด้วยวิธีการจับฉลาก ได้ห้องเรียน 2 ห้องเรียนจากจำนวน 3 ห้องเรียน จากนั้นสุ่มอย่างเจาะจงโดยคัดเลือกเด็กอายุ 4-5 ปี ที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจเดียวกัน และสถานภาพทางครอบครัวที่มีพ่อแม่อยู่ด้วยกัน นำไปทดสอบความรอบรู้ทางอารมณ์ ด้านการตระหนักรู้อารมณ์ของตน และด้านความสามารถในการสื่อสารด้านอารมณ์ นำผลที่ได้ไปจับคู่คะแนน เพื่อหากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 40 คน ทำการสุ่มอย่างง่ายด้วยวิธีจับฉลากอีกครั้ง เพื่อให้เป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 20 คน

3. สร้างแผนการสอน คือ แผนการสอนการแก้ไขปัญหาขัดแย้งตามแนวคิดคอนสตรัคติวิสต์เพื่อส่งเสริมความรอบรู้ทางอารมณ์ในเด็กอนุบาล และแผนการสอนความรอบรู้ทางอารมณ์แบบปกติ อย่างละ 40 แผน นำแผนการสอนทั้ง 2 แบบ เสนอผู้ทรงคุณวุฒิตรวจพิจารณาและแก้ไขข้อบกพร่องให้ถูกต้องเหมาะสม แล้วนำไปทดลองใช้กับเด็กที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จากนั้นนำมาปรับปรุงอีกครั้ง ก่อนนำไปเสนอให้ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาให้ข้อคิดและข้อเสนอแนะ เพื่อนำมาปรับปรุงเป็นแผนการสอนฉบับสมบูรณ์

4. สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบการตระหนักรู้อารมณ์ของตนในเด็กวัยอนุบาล แบบทดสอบความสามารถในการสื่อสารด้านอารมณ์ในเด็กวัยอนุบาล และแบบบันทึกการสังเกตความรอบรู้ทางอารมณ์ นำเสนอผู้ทรงคุณวุฒิตรวจพิจารณาแก้ไขข้อบกพร่อง แล้วนำไปทดสอบกับเด็กที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

5. ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

5.1 นำแบบทดสอบการตระหนักรู้อารมณ์ของตนในเด็กวัยอนุบาลและแบบทดสอบความสามารถในการสื่อสารด้านอารมณ์ในเด็กวัยอนุบาล ไปทดสอบกับเด็กวัยอนุบาล ก่อนการทดลอง แล้วนำผลที่ได้ไปแบ่งกลุ่มตัวอย่าง

5.2 นำแผนการสอนความรอบรู้ทางอารมณ์ทั้ง 2 แบบ ไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง และสังเกตพฤติกรรมด้วยแบบบันทึกการสังเกตความรอบรู้ทางอารมณ์ เพื่อใช้ประกอบในการอภิปรายผลการวิจัย

5.3 นำแบบทดสอบการตระหนักรู้อารมณ์ของตนในเด็กวัยอนุบาลและแบบทดสอบความสามารถในการสื่อสารด้านอารมณ์ในเด็กวัยอนุบาล ไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง ทั้ง 2 กลุ่ม หลังการทดลอง นำผลที่ได้ไปวิเคราะห์ข้อมูล

6. นำข้อมูลที่ได้จากการทดสอบมาวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการทดสอบค่า t (t-test) และใช้ผลที่ได้จากการสังเกตมาประกอบการสรุปและอภิปรายผลการวิจัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากงานวิจัย

1. ได้แนวการจัดประสบการณ์การแก้ไขปัญหาด้านอารมณ์ตามแนวคิดคอนสตรัคติวิสต์เพื่อส่งเสริมความรอบรู้ทางอารมณ์ในเด็กวัยอนุบาล
2. ได้แบบทดสอบการตระหนักรู้อารมณ์ของตนในเด็กวัยอนุบาลและแบบทดสอบความสามารถในการสื่อสารด้านอารมณ์ในเด็กวัยอนุบาล
3. ได้แนวทางสำหรับครูในการพัฒนาให้เด็กวัยอนุบาลเป็นผู้มีบุคลิกภาพดีมีวุฒิภาวะทางอารมณ์
4. เป็นแนวทางในการค้นคว้าวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาความรอบรู้ทางอารมณ์ในเด็กวัยอนุบาล

ศูนย์ถ่ายทอดวิทยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย